

A scenic view of a mountain valley. A winding asphalt road snakes through a lush green valley, with patches of snow scattered across the slopes and in the foreground. In the background, majestic blue mountains rise against a clear sky. The overall atmosphere is one of a beautiful, high-altitude landscape.

*Drž ten volant
oběma rukama*

Korsikou

Sardinií

Jiří Kostůr

*Drž ten volant
oběma rukama*

**Korsikou
Sardinií**

Jiří Kostúr

Vydáno v roce 2018

Nakladatelství Jiří Kostúr (jiri.kostur@seznam.cz)

© Jiří Kostúr, 2018

**Fotografie: Jiří Kostúr, Zdeňka Tomášová, Miroslav Skalický
Skalák, Šárka Skalická, František Stárek Čuňas**

ISBN: 978-80-88139-24-9 (PDF)

ISBN: 978-80-88139-25-6(EPUB)

ISBN: 978-80-88139-26-3 (MOBI)

Bibliografie Jiřího Kostůra (1942):

Roční doby (přírodní lyrika), Severočeské nakladatelství, 1973.

Satori v Praze (autobiografické povídky), Pragma, 1993, rozebráno.

Lesní hovory (přírodní lyrika), Torst, 2000, rozebráno.

Toulavý kopyta (cestopis o putování s koněm po Šumavě a Vysočiny, vlastní vydání, 2006.

Vidět sekvoje, a zemřít...(cestopis z amerického Jihozápadu), Akcent, 2008.

Baráky – souostroví svobody (se spoluautorem Františkem Stárkem Čuňasem kniha rozhovorů s aktéry undergroundových komun z komunistické doby), Pulchra, 2010, rozebráno.

Je zastoupen v **Antologii české poezie I. díl (1966-2006)**, Dybbuk, 2009 a v antologii **Chlévská lyrika (aneb zvířata nám odcházejí ze života)**, Sursum, 2010.

Časopis *Revolver* revui č. 83, 2011 otiskl kratší výběr ze sbírky *milostné poezie Stařec a láska*. V literární revui *Pandora* č. 24, 2012 vyšla ukázka z připravované knihy **Dobry práskač Švejek**, která vychází ze svazků *StB*, které byly na Jiřího Kostůra vedeny jako na nepřátelskou osobu a s nimiž se seznámil teprve po 23 letech, vlastní vydání, 2013. Tištěná kniha je už rozebrána a na jaře roku 2015 vyšla jako e-kniha.

Tančící derviš (cestopis o Turecku), e-kniha 2015.

Island-země v zrodu (cestopis o putování Islandem), e-kniha 2015.

Stařec a láska (troufalý milostný deník), milostná lyrika, e-kniha 2015.

Union Jack (cestopis o Anglii, Walesu, Skotsku a Irsku), e-kniha 2016.

Tři hároši v Pobaltí (cestopis o Litvě, Lotyšsku a Estonsku), e-kniha 2016.

Toulky Bosnou, Albánií a Řeckem (cestopis), e-kniha 2016.

Tři hároši na Sicílii (cestopis o Itálii), e-kniha 2017.

Tři hároši v Podněstří (cestopis o Rumunsku, Moldávii a Podněsterské Moldavské Republice), e-kniha 2017

Ještě Evropou – Zámky na Loiře, Bretaň, Amsterdam, Hamburg, Skandinávie (cestopis), e-kniha 2017

Povídky ze zadní kapsy – soubor povídek, e-kniha 2017

Obsah:

Úvodem

3. září

4. září

5. září

6. září

7. září

8. září

9. září

10. září

11. září

12. září

13. září

14. září

15. září

16. září

17. září

18. září

19. září

20. září

21. září

22. září

23. září

24. září

25. září

26. září

27. září

28. září

29. září

Úvodem

Ještě jsou místa, kde jsme v Evropě nebyli. Přeci Korsika a Sardinie! Se Skalákem jsme loni už o těchto ostrovech ve Středozezemním moři uvažovali, tak letos přišly na řadu!

Novinkou bylo, že se mnou harcovala přítelkyně Zdeňka. Bylo to poprvé, když nebudu počítat Island se svým synem Cyrilem – v Jimnym spal akorát dvakrát, jinak ve stanu – co jsem musel každý večer rozkládat spací úpravu na sedadlech na obou stranách. Co bych ale pro dámu svého srdce neudělal!

Festival v Meziříčku, jenž Skaláci pořádají každoročně v posledním srpnovém víkendu, musel být přesunut až do prvních zářijových dnů, aby se netloukl s festivalem v Mikulově. My jsme proto vyjeli dřív a bylo domluveno, že se setkáme v severní Itálii u jezera Como. Pak to švihnem přes Milán, který jsem chtěl vidět především kvůli jeho katedrále.

Zdeňka jela se mnou po druhé v životě na tzv. „Západ“. Poprvé to bylo loni do Vídně, kam jsme zajeli z červencového fest'áku u Skaláků. Za komoušů byla akorát na dederónské Rujáně a hungárském Balatonu. Poprvé si také vzala měsíční dovolenou vcelku. Přátelíme se už přes šest let a teprve letos se konečně rozhoupala si vyhodit také z cestovatelského kopýtko!

Vybral jsem trasu přes Mnichov do Garmich-Partenkirchenu, abysme začali německými Alpami. Pak protneme napříč rakouské Alpy na jih a potom přejedeme do italských. V těch mě speciálně zaujal průsmyk Passo delio Stelvio, jenž se nachází ve výšce 2.757 m. Mají se tam vyskytovat tutový krouceniny, přes které se jezdí horská etapa cyklistického závodu Giro d' Italia. To jsem ještě netušil, jak budou svírat zadní partie Zdeňky!

Musím také předeslat, že ona neumí plavat. Je to prostě tak. Upozornil jsem na to při telefonickém rozhovoru Skaláka, aby se to vědělo předem. Míra reagoval: „Tak ji to naučíme!“ To bylo ale Zdeňkou vehementně odmítnuto: „V žádném případě!“ Uvažoval jsem o zakoupení záchranné vesty, ale ta je dost drahá a navíc bysme mohli být považováni za migranty, což na Korsice by mohlo být o hubu. Četl jsem, že se tam s nimi nepárají. Nakonec když se tedy vydrželo do šedesátky nebýt delfinem, tak je to už teď jedno.

K francouzskému ostrovu ještě tolik, že když jsem Zdeňce dal na výběr: „Skandinávie, nebo Korsika?“, tak zaznělo okamžité rozhod-

nutí pro ten kus hornaté země omývané mořem. Později řekla: „Viděla jsem jako mladá filmový příběh z Korsiky a od té doby ji v sobě nosím.“ Sny se mají naplňovat!

My

Skalák se svým obligátním chlebem se sádlem

Šárka s psici Zuzanou

Biker Čuñas

3. září

Zdeňka přijela do Českých Budějovic už v pátek, kde jsem ji s objemným batohem a několika taškami naložil a odvezl do Chmelné. V průhledném igelitovém pytli vezla i velký letní klobouk. Rozměry mexického sombrera sice neměl, ale okomentoval jsem to: „To jsem zvědavej, jestli se s tím klóbrcem vejdem do auta!“

Předesílám, že byl za celou cestu použit jen jednou a to mnou. Fotodokumentačně okrášlil hlavu majitelky až po návratu u mě na dvoře. Jinak trůnil za jízdy na batozích a srolovaných dekách a spacácích. Na noc byl ukládán na palubní desku a opírán o volant. Chlapec se aspoň povožil těch víc jak 5.000 km, které jsme najeli.

V nákladním zadním prostoru byla umístěna fungl nová chladnička a krabice s proviantem, pod níž byl umístěn karton plechovkáčů. Já na měsíční cestovní kavalkády vozím vždycky tři, ale letos jsem dva v červenci odvezl ke Skalákovi, protože by se mi se spolucestujícím faktorem do auta nevešly. V Mírovým Med'ouru je pro ně místa dost.

Když už jsem v tom výčtu zavazadlových propriet, tak je nutné uvést, že v prostoru pod sedačkou Zdeňky a za ní na podlaze se nacházel kuchyňský kout. Byla tam umístěna dvoukilová propanbutanová bomba a dvouvaříč společně s umyvadélkem na mytí ešusů a umělohmotná krabice od autolékárny, v které byly uloženy přístroje a další kuchařský vercajk. V předchozích výpravách vařila vždycky Šárka, tak jsem se doposud kuchyňskými záležitostmi nezabýval. Nějaký čas před odjezdem zavolala, že si budeme teď vařit každý zvlášť. Nejspíš se obávala, že bych při vaření do jídla prskal. Nakonec to bylo O. K., holky se nemusely dohadovat, co která bude vyvařovat. Stejně jsme dost jezdili zvlášť.

Vyrazili jsme tedy v neděli kolem půl jedenácté dopoledne. Na oběd jsme se stavili ve Strážném a pak přefrčeli německou hranici a jeli do bavorského Pasova. Tam jsme přistáli na náměstí s dómem sv. Štěpána s jeho dvěma věžemi zakončenými cibulovitými zelenými kopulemi, které tvoří dominantu města nad soutokem Dunaje a řeky Inn.

Před druhou věží jsem dal přednost Zdeňce v levém rohu

V Pasově, kde ve starověku sídlili keltští Bojové a Římané měli zde dvě pevnosti, jsme se zdržovat dlouho nechtěli, ale nakonec jsme ho nechtěně projeli celý sem a tam. Chtěl jsem jet po silnici č. 12 podél řeky Inn na Mnichov, avšak ocitli jsme se nevyzpytatelně na jejím levém břehu a zajeli 100 metrů do Rakouska. Původně jsem uvažoval navštívit před Mnichovem i Salzburg, aby Zdeňka toho viděla co nejvíc, to jsme však už dřív zkorigovali. Otočil jsem tedy Jimnyho a odfrčeli jsme zpátky do Pasova.

Ukazatel silnice č. 12 jsem už nehledal a vjel rovnou na dálnici E56, kde u Deggendorfu z ní odbočuje dálnice E 50 vedoucí do Mnichova. I když to podle mapy vypadá jako zajižďka, není tomu tak. Ukazatel vzdálenosti udával stejnou kilometráž jako je u silnice č. 12 a navíc se nekonalo žádné zpomalování v obcích, na křižovatkách a kruháčích. Je to nejspíš poslední jízda po německé dálnici zadara, když od příštího roku budou placené.

Do Mnichova jsme napřed vjeli po hlavní třídě Leopoldstrasse. Ta se u triumfálního trojobluku Siegestor promění v Ludwigstrasse, vedoucí do historického centra. Já jsem v Mnichově po třetí, tak se tu už orientuji.

Poprvé jsem tu byl s dcerou Rút v roce 2002, když jsme jeli do Francie, a podruhé jsem tu dokonce přespal v Jimnym na ulici při návratu ze Španělska a Portugalska v roce 2013. To mi už docházely eura na benzín, a protože byla neděle, tak jsem tu musel počkat do pondělí, abych si ve směnárně mohl vyměnit českou tisícovku. Jediný change je na hlavním železničním nádraží, v bankách na české škvarky kašlou.

Dojeli jsme k Odeonplathu, kde začíná pěší zóna. Odbočili jsme doleva do Briennerstrasse a tam jsme nedaleko s klikou našli jeden flek na zaparkování. Abysme neměli hned zkraje průser, tak jsem na parkovacím turniketě hledal cifru, kolik se platí na hodinu. Nemohl jsem to hned objevit, když se u nás zastavil postarší pár a muž řekl: „Parking in Sandy is free!“

Byla to pravda, na turniketě skutečně bylo uvedeno, že v neděli se parkování neplatí. Poděkoval jsem za informaci a významně jsme se podívali se Zdeňkou na sebe. Mnichov nám začal dobře. Česká města by si z bavorské metropole měla vzít příklad!

Zdeňce se historické centrum Mnichova líbilo náramně. „Je to skutečně krásné město,“ básnila a drží ji to pořád, že to bylo nejhezčí město, co na cestě viděla. Nejspíš proto, že bylo při naší cestě pr-

vním velkoměstem, loňská Vídeň v ní takový dojem nezanechala.
Anebo to bylo proto, že v Mnichově vlastní butik s botami!

Kapitalistka Tomášová

V pozadí báně kostela Frauenkirche

Nová radnice

Mariánské náměstí

Z Mnichova se stalo muslimské město. Zdeňka mě upozornila na venkovní kavárny na Mariánském náměstí, obsazené z 90 % mu-

slimskými rodinami. Hidžaby, čádory a nikáby se to tam jen hemžilo. Zajímalo by mě, kolik uprchlíků už maká. Svět se zmenšil, není potřeba jezdit do daleké tramtárie, když cizokrajnost máme za hmyy!

Muzika je ještě evropská: chromatické harmoniky hrály Bacha

Historickým centrem jsme prošli až k Feldherrnhale na začátku Odeonplathu. Logii se sochami nechal podle vzoru ve Florencii postavit král Ludwig Bavorský v roce 1841 na počest hrdinných vojevůdců. Na Odeonplathu byl také zlikvidován Hitlerův puč v roce 1923. Škoda, že toho idiota při přestřelce neodpráskli. Ten zmrd měl i z pekla štěstí, že se na něj nezdařil atentát v pověstné pivnici měšťanského pivovaru v roce 1939, kde truhlář Georg Elser na něj nastrožil časovanou bombu. Nacistické hovado zkrátilo svůj projev a osm minut před explozí odešlo. Jakých hrůz mohl být svět ušetřen!

Pivnice se nachází naproti hlavnímu nádraží, ale už jsme ji vynechali. Bylo dost hodin a měli jsme před sebou ještě štreku po dálnici E 533 do Garmisch-Partenkirchenu. Tam se někde na noc ukvelbujeme.

Do oblasti Garmishe jsme dorazili těsně před začátkem stmívání, tak německé Alpy byly ještě vidět. Mohl jsem udělat první fotku horského světa.

Za tmy se hledá blbě flek na nocování. Navíc když se na obě strany zvedají strmé svahy. Přejeli jsme kolem hliněné cesty stoupající vpravo do lesa, tak jsem k ní couvnul nazpátek. Zdeňce se to nechtělo líbit. „Ta povede k nějakýmu baráku!“ namítala.

Kam vedla, to bylo šumafuk. Vyjeli jsme stoupáním něco přes kilometr a zaparkovali na rozšířeném prostranství u jedné zatáčky. Za zady nám pobublával potůček, kolem se zvedaly vysoké koruny jeřmů. Ideální místo, tady ráno můžou jet nanejvýš dřevorubci nebo hajnej. To už budem v prachu!

Zdeňka to viděla jinak, do deníkového zápisku si napsala: „Byla jsem úplně z toho magor, tak jsem po jídle otevřela láhev červeného a popíjela.“ Samozřejmě na kuráž, v autě spala prozatím jen na festivalech u Skaláků. A teď najednou hned v pustotě a osamělosti temného horského světa!

Já popíjel samozřejmě také, ovšem bez nějakých strachů. V lese se nocuje nejlépe, nejsme nikomu na očích. Soví žlutá kukadla nevadí, ty pokuty nevybírají jako policajti v Bosně, kterým jsem musel za spaní v autě zaplatit 20 euro. Když to není nutné, tak se měštům s nocováním vyhýbám.

V Zdeňčině deníku je k dnešní noci ještě poznámka: „Pak Jiří dělal spaní. Je to jeho libůstka.“ Libůstka to tedy v žádném případě není, protože když jedu sám, tak mám celý měsíc na straně spolujezdce lože rozestlané. Teď jsem každou noc musel napřed umístit dva batohy nahoru na zadní sedačky společně s dalšími proprietami převážně od cestovatelské společnosti. O letním klobouku už byla řeč.

Než se roztočí stočené deky se spacáky, musí se pod zadní sedadla vpravit opěrky hlavy, aby se dosáhlo roviny spací úpravy. To už ale opěradla předních sedadel musí být sklopená a pro zastrčení opěrek se musí vyvinut dost úsilí. Opěrky mi podávala Zdeňka, zatímco já se pral s nadzvednutím zadních sedadel. Během několika dnů se z nás stala sehraná parta, že jsme rozkládali spací úpravu i po paměti ve tmě. Nocležné je tím pádem zadarmo. S trochou nepohodlí proti spaní doma v posteli se člověk srovná během dvou tří dnů. Aspoň tedy já.

Takhle je narvaný zadek auta pro ložnici

Zdeňka je umístěna pod volantem, abych si od něj odpočinul po celodenním řízení. Ještě jeden vroubek u ní mám kvůli polštářku. Postěžovala si: „Tys mi vzal máho nadučánka!“

4. září

Ráno bylo slunečné a místo prvního nocování bylo komentováno příznivě. Dokonce během cesty se konstatovalo, že bylo nejlepší společně s tím posledním při návratu. V horské přírodě bylo sice chladněji, v zápisku Zdeňka psala, že letní spacák byl málo, chtělo to zakutat se ještě do deky, ale je tu krásně.

Dobré ráno

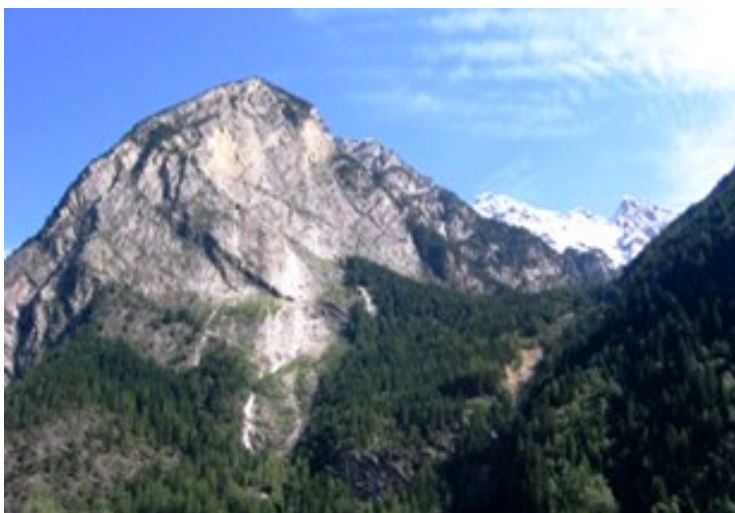

Posezení u hořce tolitovitého

V klidu jsme posnídali, žádní lesáci se do lesa nehnali. Sjeli jsme zas dolů na silnici č. 23, která vede k rakouské hranici, a párkrát jsem zastavil pro vyfocení scenerie posledních německých Alp.

Po přejetí hranice do Rakouska jsme to kroutili směrem k innsbrucké dálnici, pod kterou jsme se provlíkli na vyhlídkovou silnici č. 136 vedoucí údolní oblastí Ötztal. Kolem se zvedaly třítisícovky, velehory jsou paráda.

Fotograficky jsem se nejvíc vyřádil v krouceninách v Ötztaler Alpen, kde se stoupá už k italské hranici. Tady se poprvé ozvalo Zdenčino: „Drž ten volant oběma rukama!“ Zatím bylo v decentní podobě. Za přejezd k hraničnímu průsmyku Passo del Rombo, který měří 2.500 m, jsme museli zacvakat 16 euro.

Při sjezdu serpentínami se projevilo už silnější sevření Zdeňčina osrdí. Pak jsme zarazili v prvním větším italském městě Merano, které je hlavním městem provincie Bolzano. Bylo potřeba koupit nějaké pečivo.

Merano je lázeňské město a protéká jím řeka Passiro. Kdysi tu střelil cestu do Alp římský vojenský tábor, později hrad Tirol. Přejeli

jsme přes řeku, projeli historickým centrem, které nijak velké není, a zaparkovali na blízké hlavní třídě. Šli jsme si na půlhodinku protáhnout nohy.

Theatro Civico

Ta chilská aurakárie jim tady nějak schne

Když jsme odcházeli od auta, tak ob dvě vozidla parkovala mnoha milionová kára Lombardini. Při návratu jsem si všiml, že má českou poznávací značku. Že by tady parkoval bývalý majitel OKD Zdeňek Bakala?

Svůj utrápenej terěňáček jsem s ním vyměnil

Prali jsme to k zlatému hřebu mých alpských eskapád. Napřed jsme projížděli nekonečnými sady jabloní vypnutých na drátech a nikde se kvůli tomu nedalo zastavit na další suchý oběd. Oschlou babetu s lovečákem jsme skousli na parkovišti u železničního nádraží před nástupem do východních Dolomit. Vařit se bude někdy později.

K Stilfser Joch Passo del Stelvio, jak zní celý německo-italský název – průsmyk se nachází v blízkosti švýcarské hranice – vede silnice č. 38. Samotná zkroucená tasemnice serpentin začíná u městečka Prad. Že je to skutečná lahůdka na motanici rukou po volantu, o tom vypovídá zákazová dopravní značka vjezdu pro autobusy a vozidla o délce deseti metrů. Žádný takový dlouhý vehíkl nemá šanci i s nadjížděním v zatáčkách je projet. Pro ilustraci viz mapku unikátní horské komunikace.

Tady začalo to velké bědování a frekventované výkřiky: „Drž ten volant oběma rukama!“ To kdýž jsem skoro po ukroucení volantu v zatáčkách o 180°, kde se dalo jet jen na první rychlostní stupeň, nechal pravě ruce na chvíli odpočinout na šaltpáce. Co by se dělo, kdýbysme tudy sjížděli a Zdeňka seděla hned u nízkých zídek nad skalními srázy a propastmi, to teda nevím.

I takhle nalepená na straně zvedajících se svahů a strmých stěn zavírala kaŕždou chvíli oči a občas ztlumeně volala: „Maminko!“ No nic, kaŕždý nemůŕže být otrlec jako já, co jsem vystoupal v americké Nevadě na skoro čtyřtisícový vrchol Wheeler Pick v Národním parku Graet Basin.

Na jednom prostranství s kadibudkama jsem tu pánskou využil, Zdeňka ne. Samozřejmě jsem takě kaŕždou chvíli vystupoval pro focení. Kdýž jsem kvůli lepšímu záběru přelezl zábranu v gumových pantoflích, vysloužil jsem si označení: „Dědku bláznivá!“

Horské panoráma

Passo del Stelvio (2.757m)

Housenky serpentin

V průsmyku bylo temně zamračeno, ve větru poletovaly sněhové vločky. Ani jsem u těch pár budov, co tady stojí, nezastavil a spustili jsme se hned dolů. Sjíždět po mokřém asfaltu by byla chuťovka, to bych měl přicvaklé pŕlky i já. V Řecku za urputného lijavce jsem dostal při smyku hodiny.

Lamentování a přikrývání očí pokračovalo, ale směrem do Bórmio už zatáček a serpentín nebylo tolik. U přilehlé švýcarské hranice nás stavěl postarší cyklista. Defekt neměl, ale ptal se, jestli je nahoře planina a jak je daleko. „Up is it still 5 kilometres,“ odpověděl jsem a vůbec mu tu štrapáci, když zase nasedl na kolo, nezáviděl.

Minuli jsme také trénující běžkaře na kolečkových běžkách, bruslili do vrchu. Zajímalo by mě, jestli také sjíždějí dolů. Při závodu Giro d'Italia to musí být opravdu soda, nejen ten hrozný výšlap do průsmyku, ale i držkopádový sjezd při mokru. Musely tu být určitě i smrtáky při přeletu přes ochranné zídky. „Drž ten volant oběma rukama!“ zazněla úpěnlivě opět už okřídlená věta.

Za přítmi jsme vjeli do městečka Bórmio, které se nachází v 1.200 m. Pokračovat dál za tmy jsem už nechtěl. Upíchlí jsme se na okraji městečka u cesty, která vedla k oplocenému areálu stavební firmy. Nedaleko se také vyskytovala velkohalužna penzionu, což Zdeňku též iritovalo. Včerejší nocleh oproti dnešnímu byl teď označen jako pohoda. Umístění pod volantem si vykoledovalo poznámku: „Jsem nějak dlouhá, nejspíš jsem vyrostla!“ Po tom strachu v krkolomných serpentínách se nelze divit.

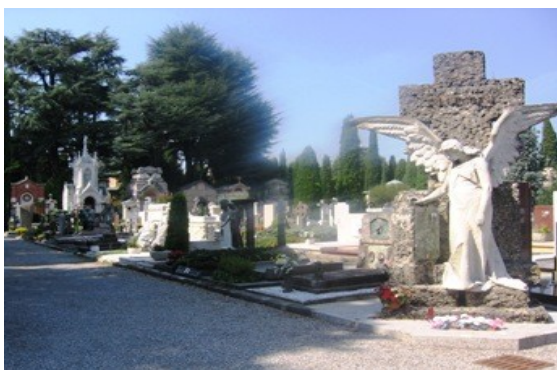
5. září

Noc proběhla v klídku, nikdo na nás nenastoupil, abysme vypadli. Počáteční nervozita Zdeňky z nocování zmizela. Nemohl jsem ale rozsvěcet baterku, abych si četl.

Přišla také esemeska od Čuňase, že jezero Como ne, jedou přes Brennerský průsmyk, tak se můžem setkat u jezera Garda u Brescie. Na to jsem odpověděl, že my jedeme do Milána, pak přes Janov, scuknem se v Pise.

Do Milána jsme to vzali tedy přes Bergamo, u něhož jsou v mapě dvě červené hvězdičky označující památeční význačnost. Na internetu jsem četl, že historické centrum, které se nachází na vršku, stojí za zhlednutí.

Z význačnosti Bergama jsme si však dopřáli pouze kratší nakouknutí do místního hřbitova. Upoutala nás monumentální stavba, kolem které jsme projížděli. Nevěděli jsme co to je, tak jsme u ní zastavili. Byly to zdejší Olšany.

Po menším bloudění jsme sice přijeli pod vršek s historickou částí, ale nechtělo se nám nahoru šlapat z časových důvodů, když jsme chtěli dorazit ještě do Milána. Vyblejsknul jsem ho akorát z hlavní třídy. Hradby, které ho obepínají, se na fotce ztrácejí.

Do Milána nás čekalo pěkné zdržení, když se nám nechtělo platit dálnici a ploužili jsme se k němu venkovskými kotěhůlkami. V jednu chvíli to vypadalo, že se od něho spíš vzdalujeme, protože na vzdálenostní značce bylo napřed uvedeno 25 km a pak zas 37 km, přičemž jsme pořád mířili správně západním směrem. Nakonec jsme se do Milána doštrachali a zaparkovali nedaleko Piazza del Duomo. Slova o kráse katedrály Narození Panny Marie nelhala!

Původně jsem myslel kvůli její výpravnosti, že jde o renesanční stavbu, ale je gotická. S výstavbou se začalo v roce 1386, dokončení trvalo však ještě 500 let. Celkově katedrálu zdobí 135 věžiček a ty nejvyšší dosahují výšky 108,5 m. Její obložení mramorem vzbuzuje svou bělostí sugestivní dojem. Vstup do Duomo se platil až někde v zadní části, kam se mi teď nechtělo vracet, vnitřek navštívíme, až půjdeme zpátky.

Z náměstí Piazza del Duomo jsme vyrazili k další atrakci, která může Zdeňku především zajímat. Ona poslouchá na stanici Vltava nejen četbu na pokračování a jazz, ale i vážnou hudbu. Když jsme v Miláně, tak nemůžeme přeci vynechat jednu z nejslavnějších operních scén, kterou je La Scala. Dokonce jsem v Česku uvažoval, že kdyby se v Miláně přenocovalo, tak bych Zdeňce koupil lístek na nějaké představení. Na internetu však byla v těchto dnech na programu jen jakási pohádka.

La Scala není od katedrály daleko. Budova není architektonicky bůhvíco a navíc byla zavřená. Na internetu byla informace, že vstup na prohlídku je free, jenže i to vzalo nyní za své.

